

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4036/2019
23.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босилковића, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Координациона управа за АП Косово и Метохију, Полицијска управа Приштина, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3627/18 од 30.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3627/18 од 30.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3627/18 од 30.05.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 914/15 од 23.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од јуна месеца 2013. године закључно са новембром 2013. године исплати износ од 349.120,94 динара са законском затезном каматом на сваки појединачно наведени месечни износ почев од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћеног „бонуса – додатног примања“ за исти период исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом на сваки појединачно наведени месечни износ почев од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћеног „косовског додатка“ за исти период исплати износ од 15.710,00 динара са законском затезном каматом на сваки појединачно наведени месечни износ почев од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 152.296,63 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3627/18 од 30.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 914/15 од 23.05.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, путем законског заступника, благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је благовремено суду поднео одговор на ревизију тужене.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе будући да се ревизијом и не указује на постојање различитих судских одлука у истоврсним чињенично-правним ситуацијама. Не постоји ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни новог тумачења права. Такође, битне повреде одредаба парничног поступка на које се тужена у ревизији позива, нису законом прописане као разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у висини неисплаћене зараде и додатака на плату тужиоца (тужба ради новчаног потраживања) у овом спору поднета је 23.07.2014. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 424.830,94 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа у смислу одредбе члана 441. ЗПП, већ о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Одлука из става трећег изреке је донета у смислу одредбе члана 165. у вези члана 154. став 1. ЗПП, будући да одговор на ревизију не представља радњу неопходну за одлучивање о ревизији, због чега је захтев тужиоца за накнаду трошка на име одговора на ревизију одбијен.

Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић